

[Iver Poulsen.]

det er sikkert rigtigt — at når markedsforholdene trækker sig i lave, vil der blive virkelig brug for landbrugets produktion, for levnedsmidler; derfor må det da være af den allerstørste samfundsmæssige betydning, at man holder landbrugets produktionsapparat intakt i den ventetid, vi står over for, og den har vi jo forstået godt kan blive lang. Men der skal hjælpes, og der skal hjælpes hurtigt, for der er jo allerede en temmelig stærk udrydning af den danske kvægbestand i gang. Og hvis vi får det produktionsapparat ødelagt, vil det svie meget hårdt til samfundet, når markedsforholdene til sin tid har trukket sig i lave. De omkostninger, som pålægges landbruget — indenlandske omkostninger såvel som de omkostninger, forholdene i fællesmarkedet pålægger landbruget — kan det ikke være landbrugets pligt alene at bære.

Det må være en samfundsinteresse at holde dette produktionsapparat i gang, og derfor må landbruget snarest have hjælp og kompensation. Her har de uafhængige henvist til, at de nuværende støtteordninger burde afløses og erstattes af variable afregningstillæg; endvidere bliver det utvivlsomt nødvendigt at ændre pristalsberegningen, således at produktion og eksportindtægt indgår som faktorer i pristallets beregninger. Endelig bør skatten på produktionsjorden naturligvis afvikles, og stempelelægen ved nyetableringer bør ophæves.

Hvad angår det udenrigspolitiske, skal jeg fatte mig i stor korthed. Vi må jo med den største beklagelse erkende, at FN's betydning som fredsbevarende faktor er blevet meget, meget stærkt reduceret, og at den uro, der er inden for NATO, også kan indeholde visse trusler. For Danmark må det derfor være ganske klart, at vi af al vor evne må styrke sammenholdet inden for NATO. Det er simpelt hen en livsbetingelse for os, og det er en betingelse for fredens opretholdelse.

Med hensyn til Vietnam er der jo sagt mange forskellige ting. Jeg skal ikke udtale mig stærkt derom, men vil bare gerne advare imod, at vi svinger os op til dommere i et så indviklet spørgsmål, og vi må i hvert fald i denne forbindelse aldrig glemme vor største allierede, USA, og hvad

vi skylder USA — det skulle jo nødvendigvis komme dertil, at vi skulle blive betragtet som en illoyal allieret. USA har jo aldrig villet kolonisere, men har tværtimod ønsket frihed — og frihed for så mange som muligt.

Hvad angår markedsspørgsmålet, vil jeg gerne ønske den nye minister velkommen; der vil blive lagt store opgaver på markedsministerens skuldre. Hvorvidt statsministerens nordiske initiativ var rigtigt eller forkert, om statsministeren eventuelt burde have orienteret de andre nordiske lande og folketingets markedsudvalg, det er jo spørgsmål, som man kan tage op til overvejelse. Der er jo ret stor enighed her i folketinget om den markedspolitik, der skal føres, og derfor kunne der måske have været mening i, at statsministeren havde orienteret i hvert fald det udenrigspolitiske nævn om forholdene og om, hvad statsministeren ville sige i Strasbourg. Men vi står stadig væk på det samme standpunkt: vi ønsker et stort, samlet europæisk marked. Ad hvilken vej vi så skal komme derind, ja, det må fremtiden vise; det er der ingen, der kan vide noget om i dag — det tror jeg i hvert fald ikke. Men vi skal derind på den rigtige måde, og det kræver utvivlsomt meget stor varsomhed. I hvert fald har vi ikke råd til at tabe de EFTA-fordele, som vi har opnået, og selv om der fra visse landbrugs-kredse tales meget om, at Danmark bør gå ind i fællesmarkedet alene, er det nu værd at lægge mærke til, at en mand som formanden for Eksport-Svineslagteriernes Salgsforening, Dons Christensen, advarer imod en isoleret indtræden, uden England. Han har jo udtalt i et interview, at han slet ikke tør tænke på, hvad der vil ske, hvis vi går ind uden England; i hvert fald anser han det for ganske klart, at — som han siger — vore EFTA-fordele ville ryge, og det har det danske samfund ikke råd til. Det tror jeg heller ikke dansk landbrug vil mene at det har råd til.

Men som sagt, vi ønsker det store fællesmarked. At man skal nå frem dertil gennem forskellige etaper, er der vel ingen tvivl om; fremtiden må så vise, hvor mulighederne ligger, og vi må håbe, at regeringen, som den blev opfordret til det af folketinget, vil undersøge og udnytte enhver mulighed.

Vi kan stemme for det af hr. Poul Møller